

En baade gammel og ny

Visse,

om

Udmarschen som var forleden

udi Aaret 1761, udgik 10 Mand af hvert Compagnie
til Grenader, og 1760 udgik 50 Mand af hvert
Compagnie til Musqveterer.

Enfoldigen fremsat af en Grenader,
som var med i Udmarschen til Holsteen og Mechelborg,
under Hr. Major von Jonvicten ved
6te Grenadeer Battaillion.

Kavnlig:

Ole Rasmusen Moe, i Meldalen.

Beføstet i Trykken

af
E. C. S. D.

Trondhjem, 1799.

Trykt hos Willum Stephanson.

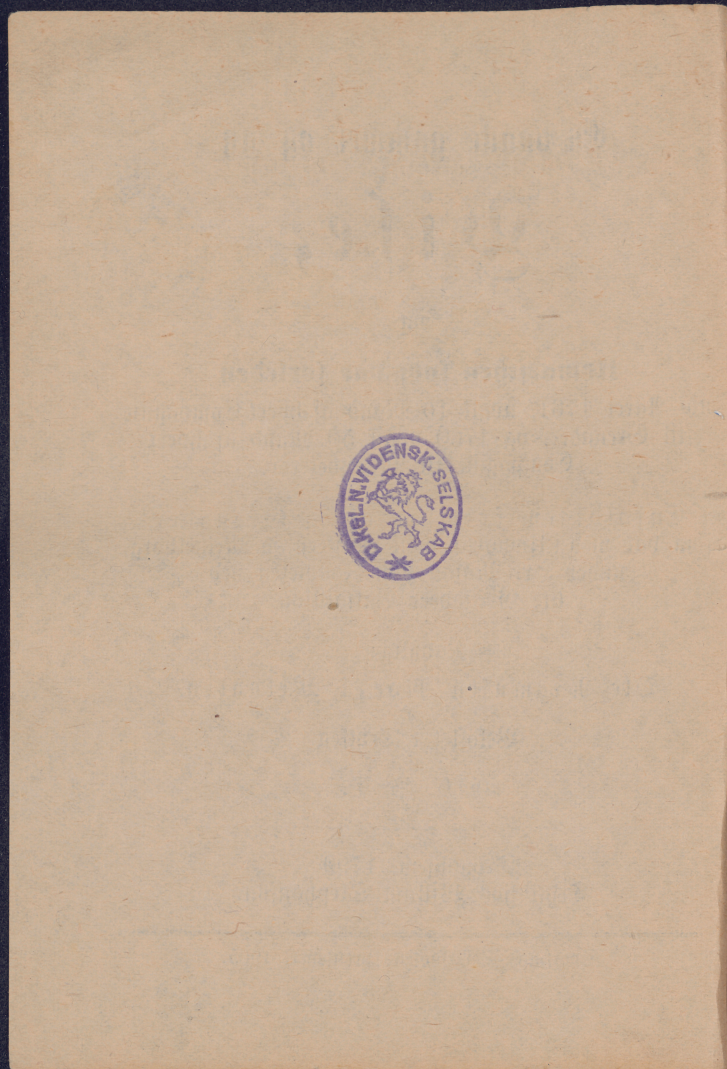

Svorkmo — Dithødens prenteverk 1905.

V. box 30: 898

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10

mm
0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60

Melodi: Om nogen vil med Længsel vide.

I.

Sver Nordmand samtlig nu istemme
Dg lad os ei vor Pligt forgiet,
Vor Skyldighed ei saa forglemme;
Men dig o Gud! ske Tak for det,
Som her og der i mange Maade
Beviset har sin store Naade.

2. Her nogle Aar forleden vare
En confus Tid at leve i,
Naar Land og Stæder staaer i Fare,
Da kan du dem saa vel befrie,
Al Krigers Hær og Riemper holde
Maade dog sit Sverd tilbage holde.

3. Ved sytten Hundred, Trefsensthye,
Se da begyndtes det forst her,
Noget Oprør til at blive,
Saa vi da frygtet en og hver,
Alt for Fiendens Brede og Plage
Der vil sig til os hendrag.

4. Ach! see, hvad blev da her paa Færde,
Vi strenge Bud dog siden faaer,
Det røgtes om i andre Gierde
Hvor Fiendens Volger paa dem slaar,
Gud bevare vor Konge og Herre,
Sine Riger og Lande i Fred at regiere.

5. Ved Compagnier hver og alle,
Hvert Regiment runden om,
Strax lod enhver tilsammen kalde
Som efter foregivne Dom.
Grenaderer tie skal være
Af hvert Compagnie marschere.
6. Ved Paaske Tider vi mascheret
Sgjennem Opdals Præstegield.
Veien frem vi avenseret,
Kom saa hen mod Dobrefield,
Vinden der saa stærk omjager,
At man nødigg Aanden drager.
7. Vi maat dog i hver stund paatænte
Hvad vi havde at udstaae,
Og hvad Lykken vilde stænte,
Vi til takke tage maae,
Sorgen at tilside settes
Og frisk Mod igjen indrettes.
8. O! Christiania den mægtig
Og meget vel beprydet Stad,
Udi sin Skabning, skjon og prægtig,
I Omkreds vel en Mil henad,
Natten over der at tøve,
Siden andre Folk at prøve.
9. Straxen hen til Maas at ile,
En Part til Vands, en Part til Vands.
Derved i Dage sex at hvile,
Med indsluttede Gestans,
Hvorom Reisen siden falder
Til Larkulden som man kalder.

10. Derved en liden Bygning ere,
Derved henligger mangen Bei,
Derved maae nogen boe og være,
Derved er Skibens rette Lei,
Ved denne Plads er Havn at finde,
Som er god i storme Vinde.
11. Nie Transport-Skibe var tilrede,
Som udi Havnen færdig laae,
Derved ombord enhver maae træde,
Dog vil det siden følge paa,
Hidse Seigel, ud at sætte
Anter op af Grunden lætte.
12. Saa vi ved god betids en Morgen
Gik derfra med lystig Vær.
Derved var siden os forborgen
Alt paa den vilde og salte Søe,
Endog de norste Klipper høie
Gik snarlig af vort Syn og Die.
13. De sidste Klipper var at flue
Som udi Sverges Lande laae,
Dog Vinden haardelig mon true,
Til Skibet Nat og Dag at gaae;
Saa derved endeel maae flage,
Blev derved ganske syg og svage.
14. Dog een Sergiant der døde
Udaf vores Compagnie,
Som i Sogdoms haarde Møde,
Derved i Skibet lagde sig,
Ach! se! hvad skulde derved gøres,
Til Tønsen han mon føres.

15. Her ved beskrives nu for fande
 Og det foruden nogen Tvivl,
 At Vester-Havets dybe Bunde,
 Beregnet er, vel otte-tie Mil,
 Den tredie Morgen før Sol oprunde
 Kom vi til Mariager Grunde.
16. Som ligger nær ved Sjyllands Side
 For resten det dog findes her.
 Om nogen vil det bedre vide
 En havn for Skibet neder er,
 Net som vi under Lande tumlet,
 Blev Vindens store Magt omrumlet.
17. Saa vi i to samfældte Uger
 For Anker der fast ligge maae,
 Vi gif omkring med tomme Buger,
 En liden Siil ei kunde faae.
 To Skilling var vel ofte byden
 For een, men blev den ikke nyden.
18. Heel grueligt var det paa Bandet,
 Uroligt Veir, baade Nat og Dag,
 Vi faae for Dien intet andet
 End Bølgen blive maae vor Grav;
 Men Gud skee Tak, i allenstunde
 Den hæstige Storm vel dæmpe kunde.
19. Gud da paa nye til os frembringer
 En Vind, som blæste meget god,
 Saa vi med rette maae bekjende
 Det ønsket baade Liv og Blod,
 Vel 50 Mil til rest mon stande
 Før vi opstige skal i Lande.

20. Til Thyen og Laaland vi fremstrider,
 En Lods fra Sjylland var ombord,
 Ulykken da om Nattetider,
 Udviset sig i denne Fiord,
 For fulde Seigl vort Skib blev strandet
 Alt paa en sandbank midt i Bandet.
21. Saa det snart ligge maae paa Side
 Og bunden vises kunde frem,
 Gud vide skal hvad vi maae lide,
 Og det var ubi Timer fem.
 Dog andre Skib os Hjælp tilbringer,
 Saa vi da ud med Glæde springer.
22. Til Friderits og Middelfare
 Vi Pintse Løverdagen kom,
 I Sønderborg et Slot mon være
 Nær Søen, hvor vi seilet om,
 Vinduer der saa mange regnes,
 Som Dager i et Aar antegnes.
23. Nu vil vi Skibens Løb afaffe,
 Tre Uger har vi svømmet om;
 Saa det vil nu til Gaden laffe
 Og vi med Sanct Johannes kom
 Til Flensborg hvor vi op skal stige,
 I danste Holstens Land og Rige.
24. Det godt Leve-Sted der mon være,
 Springvand var der ved hvert Bord,
 Sgien til Marschen os besvære
 Med megen Møte og Uroe,
 Flinten der i Haand at tage,
 Siden den om Land at drage.

25. Til Effenshyden vi da kommer,
Der og en Tid lang være skal,
Hvorved vi var den første Sommer,
Batalioner tre i Tal,
Sig til den liden Stad hengiver
Dg der Indquarteret bliver.
26. Alt i den sterke falden Hebe,
Egercerte vi hver Dag med Flid.
Men ach, hvor mangen modig Svebe
Af Panden flød i denne Tid,
Dg lidt en Draabe Vand at finde
Udi det ganste Land at rinde.
27. Vi der om Baaren Alfsted tager
Dg flytter til et andet Sted,
Saa da Inhver med sine Sager,
Maae være færdig og bereed.
Men blev den Lykke til bestieret
I Bloenske Grændser indlogeret.
28. Fra Segeberg man vel kan regne
Dg indtil Lybeck fire Miil.
Landsbher derved alle vegne
Vel findes kunde uden Tvivl,
Der i hvert Sted lod høres Tromme,
Krigsfolk til Fods og Hest at komme.
29. Der alting var til veiebringet,
Canoner udi tusind Tal,
Derved er mangen Hest vel tvinget,
Som denne Byrde drage skal,
En stor Deel som de med sig fører
Vel sey og thye Hest tilhører.

30. Krud-Kassen som verbed skal være
Vel fjorten Hest den have maae;
Der uden om et Dække ere,
At Vandet ei skal der indgaae,
I farlig Tid den ret for jande,
Bed Guds Hjelp frelse Liv og Vande.
31. Der Junius til os frembryder,
Raporten derved høres saa,
Parullen sig derved saa lyder
Til Mechelborg vi skulde gaae,
Hastelig hver Alfsted tage,
Efter Ordre at hendrage.
32. Skarpskud blev der da udleveret,
Vel fem og tredeve i Tal,
Den stette lagdes i Gevehret,
Hvorved Mand sig forsvare skal;
Al Musktion enhver tilhøre,
Paa Ryggen selver fik at føre.
33. Den første Dag fra Morgenstunde
Dg indtil Solen dalet ned,
Sev tydfte Miil Maschere kunde,
Om Natten liden Roelighed,
Var der at faae i disse Lande,
Men maatte ud i Bagt at stande.
34. Det samme noksom stod tilrede
Der Dagen atter bryder ud,
Enhver da til sin Post mon træde
Dg efterfølge samme Bud,
Vi ventet der marschfærdig Domme,
Udi hvert Dieblit at komme.

35. De høie Bierg og dybe Dale,
Gjør der i Landet ei Forsang,
Vel finde de i Ngrunds Dale;
Men kommer ei ved lysen Gang,
Afstillig Træer derved ere,
Som allehaande Frugt kan bære.
36. Det arme Folk som derved bode
Og saae den danske Armee kom,
Yntværdig med sin ægte Bode
Stod da enhver udi sit Rum,
Samt alle Folk paa disse Tue,
Bevægelig lod sig bestue.
37. Og hvo som noget kunde have
Udaf Titaiti at forstaae,
Det lod de hist og her nedgrave,
Udi Halm-Huser ligesaa,
Og Flæstet som i Røg mon hænge
Maat først gaae ud i Løb for Fenge.
38. Og siden maat de selv frembære,
Hvad Huses Veiligheder var,
Contant Mynt derfor levere;
Men ei et Skillings Værdie tar,
Det var som Vand i Bæk at bære
Og gjorde siden ikke mere.
39. En Mtil fra Bismar slog vi Leir,
Fjeldpladsen var og der bereed,
Derved gjør Tydsken som han pleier,
Og agter ei den Trostabs Gød,
Som hver i Nød og Død bør lyde,
Men lod den immer væk alt bryde.

40. Og deserterte saa til andre,
Fort ut af Bagten hvor de stod,
Med Muszion de da bortvaandre,
Mundering med til Haand og Fod,
Endog det alle ei gelinge,
Men banket Nyg i Dansen svinge
41. Hvor vil det Kongen lidet nytte,
At holde saadant Folk i Bye,
Som ei sin Trostabs-Gød vil stytte
Men gjør en anden straks paa nye
Saa de i et Par Skoe allene,
Vel Konger to og tre kan tiene.
42. Men det gjør ei de norske Dreng
Og hvor dertil tør driste sig,
Med rette bør ei spores længe;
Men lønnes for den samme Svig,
Først har de Kongen selv bedraget,
Derneft sine Officerer plaget.
43. Tolv Uger der i Telt at være,
Og siden rigtig da tilstod,
Vel otti Tusend Mand og flere,
Sig der i Landet skue lod,
Med hver Division afføre
Halvdelen daglig Vagt at gjøre.
44. Derved en Nsten meget silde,
Alarm i Landet høres lod,
Og vist ei hvad det blive vilde;
Men hele Natten sludret stod,
En Dessfeteur vil der opbryde
Deraf lod alle Posten styde.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

0

